

Азъ те срѣцнахъ и разбрахъ та,
Съсѣ възненіе скрито;
Видѣхъ въ тебѣ душа прѣкрасна
И сѣрдце разбито.

И съсѣ нѣжность азъ съзрѣхъ те,
И, въ борба съсѣ злото,
Свалихъ тварѣтъ отъ сѣрдце ти,
— Срамѣтъ отъ челото.

Ти можа веднашъ да кажешъ :
Ази сѣхъ щастлива !
Видѣ че либовѣта въ тебе
Йоще била жива.

Но защо си днитѣ мръщишъ
Съ тезъ сумнѣнья грозни ?
Защо даде ухо лесно
На чуждитѣ козни !

Недѣй кѣлня, нецѣй мрази !
Вражда не прилича,
Кат' на тебѣ жена родена,
Само да обича !

Кямилѣ.

Подъ тезъ вежди черни вѣти,
Мокри свѣтахъж очѣ,
И изъ устни сладовити
Звученѣ гласъ зе да ечи.

Тя запѣ печална, красна,
И закърши чудно гласъ,
И тасъ пѣсенъ толко ясна
Крийше любовь, гнѣвъ и страсть.